

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 499/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **AB REAL, s.r.o., Košice**, Garbiarska 2, Košice, IČO 31 698 115, zastúpenej T LEGAL ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s. r. o., Garbiarska 2, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/6/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/6/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“). V napadnutom konaní navrhuje mestskému súdu prikázať konať bez zbytočných prietahov. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Obsahom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky, že mestský súd v napadnutom konaní doteraz nerozhodol o žalobe o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, ktorú podala žalobkyňa Národná banka Slovenska 14. februára 2019 proti sťažovateľke ako žalovanej v 1. rade. Uviedla, že doba 6 rokov a 6 mesiacov, počas ktorej prvoinštančný súd nedokázal vydať rozhodnutie vo veci, podľa nej jednoznačne signalizuje porušenie práva na konanie bez zbytočných prietahov. Poukázala na to, že vo veci bolo nariadených viacero pojednávaní, avšak na žiadnom z nich nebolo vydané rozhodnutie, hoci podľa sťažovateľky mestský súd už mohol vo veci

rozhodnúť. Je toho názoru, že sa svojím konaním nepričinila o túto neprimeranú dĺžku napadnutého konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

4. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

5. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021).

6. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, odsek 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022, I. ÚS 272/2023).

7. Vzhľadom na obsah sťažovateľkou predloženej ústavnej sťažnosti ústavný súd musí konštatovať, že ňou predložená „argumentácia“ je založená len na pomerne strohom a všeobecnom konštatovaní, že v napadnutom konaní došlo k vzniku prietahov, no bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na sťažovateľku

a jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. S'ťažovateľka (zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) zároveň v ústavnej s'ťažnosti ani len prípadné obdobia nečinnosti alebo neefektívnej činnosti vo veci konajúceho súdu v rámci napadnutého konania nijak nekonkretizovala (ani nedefinovala, v čom konkrétne mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, prípadne nesústredenosť alebo nehospodárnosť napadnutého konania). V tejto súvislosti je podľa ústavného súdu vhodné podotknúť aj to, že nie je namieste ani požiadavka s'ťažovateľky, aby si ústavný súd vyžiadal spisový materiál napadnutého konania, a tým *de facto* sám vykonával „prešetrovanie“ priebehu napadnutého konania a v zásade tak namiesto s'ťažovateľky špecifikoval úseky, v ktorých sa mal mestský súd dopustiť priet'ahov.

8. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a ani z jej príloh teda nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom mestského súdu v napadnutom konaní mali byť porušené s'ťažovateľkou namietané práva. Ústavný súd na tomto mieste dodáva, že len samotné uvedenie doterajšej dĺžky napadnutého konania (a v rámci príloh doloženie žaloby a upovedomenia o odročení posledného pojednávania) jednoznačne nie je možné považovať za relevantné odôvodnenie ústavnej s'ťažnosti.

9. Ústavný súd zároveň v prípade s'ťažovateľky nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej s'ťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že s'ťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej s'ťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

10. Vzhľadom na uvedené a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

11. Keďže ústavný súd ústavnú s'ťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľky uvedenými v jej petite.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby s'ťažovateľka v prípade pokračovania priet'ahov v napadnutom konaní podala svoju ústavnú s'ťažnosť opakovane, avšak

po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu